

Veterán 2. světové války, příslušník RAF, předseda Svazu letců svobodného Československa ve Velké Británii, se narodil 23. září 1923 v Praze na Vinohradech do židovské rodiny středního stavu, a jak dnes říká: „V mých očích vynikající svou láskou k hudbě a literatuře. Žili jsme skromným, ale spokojeným životem až do roku 1939, kdy dorazila nacistická pohroma.“

V té době musel ukončit studia reálného gymnázia v Ječné ulici v Praze a se svým starším bratrem Felixem požádali o povolení odjezdu do ciziny. Spolu s bratrem pak odjeli v posledním transportu židovských dětí z Československa do Anglie v akci, kterou organizoval Sir Nicholas Winton, a díky které se podařilo zachránit několik set židovských dětí před jistou smrtí. Bohužel, jeho rodiče byli v roce 1942 fašisty zavražděni.

Do Anglie přijel v srpnu 1939, těsně před vypuknutím druhé světové války. Jeho osmnáctiletý bratr se přihlásil do Československé zahraniční armády a byl odeslán do Francie. Arnošt Polák pracoval dva roky na farmě a když dovršil osmnáct let, vstoupil do řad RAF. Zde byl zařazen do kurzu radiooperátorů a palubních střelců bombardérů. Již v první polovině roku 1943 začal působit v rámci naší 311. bombardovací perutě při jejich operačních letech.

„Během mého bojového létání,“ říká Arnošt Polák, „se události, se kterými jsme se setkávali, jako například střetnutí s nepřátelskou stíhačkou, útok na německé ponorky nebo obchodní lodě, zdály poněkud více napínavé než normální rutina – letět hodiny a hodiny nad Atlantikem nebo Baltem, často v mizerném počasí. Až o mnoho let později, s odstupem času, až ve stáří si člověk uvědomil, že nasazoval život.“

V roce 1944 po ukončení operačního turnusu (celkem šlo o 63 letů) byl přeložen k dopravní peruti. V srpnu 1945 se vrátil do vlasti a byl zařazen k Letecké dopravní skupině, předchůdci Dopravního pluku v Praze-Ruzyni. Létal na starých Junkersech Ju-52 a Sieblech C-3-10 po celé Evropě. Po několika cestách po kontinentu, zničeném válkou, kde vládla nedostatek potravin a paliva, navíc pod vlivem nechuti létat v zastaralých mašinách, začal uvažovat o zanechání své aktivní služby. V roce 1946 ukončil službu v armádě a odjel do Velké Británie za svým jediným příbuzným, bratrem Felixem, který zde studoval na univerzitě v Londýně. Po příjezdu do Londýna se snažil najít zaměstnání, ale bez úspěchu. Důvodem byl nedostatek jeho civilních kvalifikací. Proto se rozhodl spoléhat pouze sám na sebe a založil si vlastní obchod. Poválečné poměry byly obchodnímu duchu nakloněny, a tak se mu to po nějakém čase houževnaté práce i trochy štěstí skutečně povedlo. V roce 1949 se oženil, jeho manželka Bettina pochází z Vrchlabí, odkud se celá její rodina v roce 1938 odstěhovala do Anglie. Až do svatby pracovala ve filmovém průmyslu. Mají dva syny a dceru. Dnes již ve firmě, která se zabývá stavebními stroji, nepracuje, v roce 2000 předal podnikání svému synovi Johnovi. Arnošt Polák tak má dostatek času věnovat se své velké zálibě – golfu a hudbě.

Jako mnoho dalších bývalých československých zahraničních vojáků, žijících v cizině, také Arnošt Polák svou rodnou vlast neviděl dlouhé desítky let: „Za celou dobu totality jsem se nevrátil, až v roce 1968 za vlády pana Dubčeka. Vzal jsem svoji manželku, která Prahu neznala, abych jí ukázal krásu tohoto města a něco z mého života za mlada. Pak zase dlouho nic, až v roce 1990 jsme zavítali do Československa s ostatními veterány jako hosté Ministerstva obrany ČR. To nám dalo možnost setkat se spolu se starými kamarády a

vyslechnout hrůzy jejich života po roce 1948 jako bývalých vojáků ze Západu. Tyto zájezdy se opakují každoročně. Na svou vlast jsem hrdý. Jsem hrdý na tisíce mladých lidí, kteří v roce 1939-1940 raději opustili svou vlast, aby šli bojovat proti fašismu, než zůstat pod jejich jařmem. Svou rodnou zemi mám skutečně rád. S těžkým srdcem jsem v roce 1946 opouštěl milovanou Prahu. Rád bych vzkázal nastupující generaci: Zůstaňte věrni naší odbojářské tradici a za žádných okolností nedovolte opakování událostí, jak tomu bylo za nacismu a za komunistické totality. Chraňte svým životem demokracii a svobodu.“

Petr Majer